

Lempeällä sisulla kohti tiimioppivaa yhteisöä – JoLiven matkassa

Olen viimeisen vuoden verran työssäni ja opinnoissani hahmotellut yhteisöllisen organisaation rakentamista - tulevaisuuden amista. Miten voimme motivoida opiskelijoita ja miten saada heidät kiinnittymään opintoihin ja kasvamaan ylpeiksi ammattilaisiksi. Millainen meidän yhteisömme tulisi olla, jotta sinne olisi hyvä tulla oppimaan pienille kursseilla tai kokonaiseen tutkintoon, niin nuorten kuin aikuistenkin. Mitä meidän tulee työyhteisössämme muuttaa, jotta myös henkilöstö kokee innostusta ja arvostusta? Miten onnistumme rakentamaan tilaa hyvinvoinnille?

JoLiven matkasta olen saanut eväitä tähän ajatteluuni, sekä esihenkilönä ja asiantuntijana toimimiseeni. Ymmärrys traumainformoidun työotteen näkökulmista sai ajatukseni vahvistumaan turvallisen tilan tärkeydestä. Tiimivalmentajana työni keskiössä on dialogi ja sen tavoitteena on kuulla ja ymmärtää toista ja antaa tilaa kaikkien äänelle. Dialogi tarvitsee turvallisen tilan ja luottamuksen toisiin. Trauma voi estää dialogin toteutumisen. Keskustelusta poimin itselleni kolme asiaa: lempeä, tutkiva ja myötätuntoinen. Koen, että toimimalla avoimesti ja arvostaen voimme kohtaamisellamme luoda turvallisen tilan, jossa aiemmat huonot kokemukset eivät estä avointa dialogia.

Työyhteisössämme kehitämme tiimivalmennuksen mallia, jonka tavoitteena on saada vahvistetuksi oppivan yhteisön rakentamista. Itselleni muotoilijana luovat prosessit ja heittäytyminen ovat luontevia työskentelytapoja ja esihenkilönä poimin intuition hyödyntämisen ja erottelukyvyn harjoittamisen "listalleni". Asta Raamin puheesta poimittuna, intuitiota ei voi suoranaisesti kehittää, se on meissä valmiina, mutta omaa erottelukykyä voi harjoitella ja intuitiolle tulee antaa tila ja mahdollisuus ja sitä voi opetella tuntemaan ja kuulemaan. Tulee olla itselleen lempeä ja suoda myös lepoa, jotta herkistyy kuulemaan ja tuntemaan intuitiotaan. Kirjasin siis muistiin myös ohjeen itselleni: Älä puske niin kovaa!

Syksy toi tullessaan valtavia haasteita kouluasteellemme. Ne vaikuttivat arkeen ja työympäristön toimintaan, myös ihmisten ajatteluun ja toisten kohtaamiseen. Oppivan yhteisön rakentuminen tuntui olevan kauempana kuin koskaan.

Lempeän sisun käsite jäi kuitenkin elämään ajatuksiin. Voisimmeko hyödyntää sitä kohtaamisessa ja uuden rakentamisessa? Auttaisiko se meitä rohkaisemaan työyhteisöä yhteistyöhön ja avoimeen dialogiin?

Kouluasteemme rajut leikkaukset näkyvät toiminnan uudelleen muotoiluna, sekä henkilöstön supistamisena. Kokemukset saavat ihmiset "kaivautumaan monttuihinsa" ja toimimaan toisia vastaan. Arvostuksen osoittamisen sijaan pikemminkin arvostellaan toisia ja toisten työn arvottomuudella yritetään pönkittää omaa asemaa.

Näiden kokemusten huomioiminen uuden yhteisöllisen työympäristön rakentamisessa on tärkeää. Meidän tulee pohtia, miten voimme osoittaa arvostusta työyhteisöä rapauttavissa tilanteissa?

Lisäksi tarvitaan näkemystä tulevaisuudesta. Jokin kuva, jota kohti ollaan pyrkimässä. Ilkka Halava puhui hienosti tulevaisuuden opettajuudesta oppimisen asiantuntijuutena ja tulevaisuuskeskustelijoina. Näin oppimisen tavoitteet ovat tulevaisuudessa, eivätkä menneisytydessä.

Kaikessa tässä tulee huolehtia ennen kaikkea omasta hyvinvoinnista ja lempeällä sisulla mennä eteenpäin. Uni, ravinto, liikunta - palautuminen, sekä taide ja estetiikka ovat tärkeitä hyvinvoinnin lähteitä.

Lempeä asenne ja sisu, yhdessä tekeminen ja ihmettely, tästä on mahtava aloittaa vuosi 2025.

Kiitos upeasta koulutuksesta!